

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupený Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem, sídlem Kopečná 987/11, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2020, č. j. JMK 54324/2020, sp. zn. S-JMK 35832/ 2020/OD/Ša, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2023, č. j. 32 A 37/2020-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Boskovice, odbor dopravy (dále jen „městský úřad“), vydal dne 16. 1. 2020 pod č. j. DOP/DP-62/2019 rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), neboť porušil § 4 písm. a) téhož zákona. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.

[2] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, na jehož základě žalovaný v odvolacím řízení rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku změnil výrok I prvostupňového rozhodnutí tak, že upřesnil popis skutku (při zachování jeho totožnosti), ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobce se vytýkaného přestupku dopustil tím, že dne 17. 1. 2019 v době kolem 14:40 hod. na silnici III. třídy č. 0433 v km 0,0002, na křižovatce silnice I/43 se silnicí III/0433 (souřadnice GPS-597252,698/-1130972), se jako řidič nákladního vozidla zn. Volvo, reg. zn. X, s návěsem Kögel, reg. zn. X, při jízdě po silnici

č. III/3767 ve směru Lysice – Krhov a následném odbočování na křižovatce se silnicí I/43 vlevo nechoval dostatečně ohleduplně a ukázněně, neboť najel vozidlem až do prostoru silnice č. III/0433 vedoucí od obce Krhov, po které přijíždělo osobní vozidlo zn. Škoda, reg. zn. X, přičemž došlo ke střetu obou těchto vozidel.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Brně zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. K námitce nedostatečného posouzení skutkového stavu věci správními orgány krajský soud uvedl, že v řízení nebyl spor o průběh skutkového děje, sporným bylo posouzení, zda žalobce svým jednáním porušil § 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Krajský soud dospěl k závěru, že v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, byl skutkový stav věci zjištěn bez důvodných pochybností, a to na základě videozáznamu pořízeného přímo z kabiny vozidla řízeného žalobcem a dále z pořízené fotodokumentace a žalobcovy výpovědi. Dle krajského soudu žalobcovy námitky nevnesly do správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech, za jakých došlo k vytýkanému přestupku, vyvolávající nutnost dalšího dokazování. Nebylo tak třeba ani provádět výslechy svědků (posádky vozidla zn. Škoda), které městský úřad původně zamýšlel vyslechnout. Dle krajského soudu i bez nich postačovaly provedené důkazy k prokázání skutkového stavu bez důvodných pochybností a toho, že žalobce uvedený přestupek spáchal. Krajský soud se ztotožnil s hodnocením žalovaného, že pořízený videozáznam prokázal, že žalobce při odbočování vlevo vjel mimo prostor křižovatky a svým jednáním ohrozil jiného účastníka silničního provozu, následkem čehož došlo k dopravní nehodě a střetu obou vozidel. Krajský soud uvedl, že žalobcova obrana založená na tom, jak se choval řidič vozidla zn. Škoda a zda věnoval či nevěnoval plnou pozornost řízení, nebyla v posuzované věci relevantní, neboť v řízení bylo prokázáno, že řidič vozidla zn. Škoda zastavil s vozidlem před hranicí křižovatky a v odbočování vpravo nepokračoval. Svým jednáním tak tento řidič žádnou povinnost v provozu na pozemních komunikacích neporušil. Krajský soud uzavřel, že prováděl-li žalobce takový odbočovací manévry, při kterém vyjel za hranici křižovatky až do prostoru protější vedlejší silnice vedoucí od obce Krhov, čímž ohrozil protijedoucí vozidlo, nepochybně se vytýkaného přestupku dopustil. Dle krajského soudu žalobce nevyvinul dostatečnou míru opatrnosti, neboť přistoupil k odbočovacímu manévru a vjel do křižovatky současně s autobusem, přes který nemohl mít a neměl dostatečný přehled o dění na pozemní komunikaci. **II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného**

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítal, že při posouzení přestupku nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a věc byla nesprávně právně posouzena. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že se choval ohleduplně a ukázněně a střet s vozidlem Škoda nezavinil. Při odbočovacím manévru mu řidič vozidla Škoda vjel do prostoru k odbočení, aniž se přesvědčil, že stěžovatel je v křižovatce a hodlá pokračovat ve směru na Letovice. Z předloženého videozáznamu je patrné, že se řidič vozidla zn. Škoda při odbočování z vedlejší silnice na hlavní silnici řádně nevěnoval řízení, neboť při jízdě svačil. Stěžovatel tvrdil, že mu měl řidič dát v jízdě přednost a umožnit mu odbočení dokončit. Poukázal také na skutečnost, že s ohledem na délku vozidla a zachování plynulosti dopravy byl nucen najet až do silnice vedoucí do obce Krhov, přičemž tímto způsobem odbočuje na tomto místě pravidelně a nikdy nebyl ohrožen vozidlem vyjíždějícím od odpočívadla. Dle stěžovatele nebylo možné vozidlo před dokončením odbočovacího manévru zastavit, jak poukazoval městský úřad. Stěžovatel se domníval, že jeho obhajoba nebyla ve správním řízení vyvrácena, a stejně tak nebyly provedeny žádné důkazy, že z jeho strany došlo k pochybení a že je technicky možné odbočovací manévry provést tak, aniž by

pokračování

vyjel za hranici křižovatky. Stěžovatel rovněž doplnil, že s ohledem na požadavek plynulosti dopravy není možné, aby při velké frekvenci provozu vždy čekal na absolutně vhodný okamžik k odbočení, neboť by s takto dlouhým vozidlem musel čekat dlouhé minuty.

[5] Stěžovatel dále namítal, že v řízení nedošlo k výsledku svědků (řidiče vozidla zn. Škoda a jeho spolucestujícího), neboť ani na druhé předvolání se k výsledku nedostavili. Následkem toho stěžovateli nebylo umožněno klást svědkům otázky, zjistit, jakým způsobem vnímali situaci na místě a konfrontovat řidiče vozidla zn. Škoda s tím, že se v době nehody věnoval spíše svačině než řízení. Správní orgán dle stěžovatele zajištění přítomnosti řádně předvolaných svědků neřešil, čímž stěžovatele zkrátil v právu na obhajobu.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění vydaných správních rozhodnutí, předchozí vyjádření k žalobě a rozsudek krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, která se uplatní také v nyní posuzované věci (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je proto přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31).

[9] Stran přesahu vlastních zájmů z pohledu výše uvedených kritérií stěžovatel v kasační stížnosti nic netvrdil. Uplatněné kasační námitky neobsahují žádné důvody, které by mohly založit přesah vlastních zájmů stěžovatele, natož přesah svým významem podstatný. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku krajského soudu rovněž neshledal žádná pochybení, natož pochybení zásadního rázu, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Ke stěžovatelovým námitkám týkajícím se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a neprovedení výslechů svědků, v důsledku čehož stěžovateli nebylo umožněno uplatnit právo na obhajobu, Nejvyšší správní soud uvádí, že otázkou zjišťování skutkového stavu v řízeních o přestupcích se opakovaně v minulosti zabýval, např. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, ze kterého v daném případě správně vycházel i krajský soud. V něm Nejvyšší správní soud vyslovil, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž

nejdou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).

[11] V souladu s výše citovanou judikaturou krajský soud dospěl ke správnému závěru, že skutkový stav byl v daném případě náležitě zjištěn a v řízení nevznikly důvodné pochybnosti, které by vyvolaly potřebu provádění dalšího dokazování. Správní orgány při rozhodování vycházely především z videozáznamu pořízeného přímo z kabiny vozidla řízeného stěžovatelem a dále z fotodokumentace pořízené bezprostředně po dopravní nehodě a ze stěžovatelovy výpovědi poskytnuté ve správním řízení. Nevznikly-li o skutkovém stavu důvodné pochybnosti, nebyly správní orgány povinny provádět další důkazy, tedy ani původně zamýšlené výslechy svědků, od kterých upustily (viz již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48). Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že i samotný videozáznam je možno považovat za dostatečný důkaz, poskytuje-li dostatečnou informaci z hlediska skutkových zjištění relevantních pro rozhodnutí v přestupkovém řízení (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2021, č. j. 5 As 52/2019-37, ze dne 25. 3. 2021, č. j. 9 As 221/2020-21, nebo ze dne 11. 12. 2020, č. j. 3 As 345/2020-26).

[12] Krajský soud v napadeném rozsudku správně upozornil, že stěžovatel svými námitkami uplatněnými ve správním a následně v soudním řízení nevnesl do skutkových zjištění žádné pochybnosti, tím spíše ne takové, které by bylo nutno odstranit provedením výslechů svědků. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 2. 2021, č. j. 8 As 380/2018-31, č. 4150/2021 Sb. NSS, v této souvislosti uvedl, že *„ucelený důkazní řetězec obecně postačuje k vyslovení viny. Jiná situace nastane tehdy, pokud obviněný předestře vlastní verzi skutkového děje, respektive svým tvrzením zpochybní skutkový průběh, který vyplývá z dosud provedených důkazů, a k prokázání vlastní verze navrhne důkazy. V tento okamžik vzniká důvodná pochybnost a již nelze učinit závěr, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností“*. O takovou situaci se však v posuzovaném případě nejednalo. Skutečnost, že v řízení nedošlo k vyslechnutí dalších svědků (zde posádky vozidla zn. Škoda), nikterak nebránila stěžovateli v možnosti uplatnění jeho práva na obhajobu a vznášení námitek, které by skutkový stav relevantně zpochybnily. Pokud stěžovatel zamýšlel klást řidiči vozidla zn. Škoda otázky k objasnění toho, že nedával pozor a spíše než řízení se věnoval svačině, již krajský soud stěžovatele správně upozornil, že ani prokázání této skutečnosti by nic nezměnilo na závěru spolehlivě prokázaném pořízeným videozáznamem, že řidič vozidla zn. Škoda přijíždějící po vedlejší pozemní komunikaci zastavil před hranicí křižovatky, a svým jednáním tak žádnou povinnost plynoucí z pravidel silničního provozu neporušil.

[13] Nejvyšší správní soud se ve své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval obecnou povinností řidiče dle § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, tj. povinností řidiče *chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu*. V rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 97/2011-132, k tomu uvedl, že *„dodržování této povinnosti vyžaduje neustálou pozornost a plnou koncentraci řidiče, což je zásadní předpoklad pro bezpečnou jízdu. Řidič je odpovědný za to, že provádí při jízdě pouze takové úkony, při nichž dokáže mít situaci na vozovce, včetně okolních vozidel a dopravního*

pokračování

značení, neustále pod kontrolou“ (obdobně viz rozsudek ze dne 6. 6. 2013, č. j. 7 As 149/2012-32). Rovněž k samotnému úkonu odbočování se Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně vyjadřoval s tím, že provádění odbočovacího manévru vlevo vyžaduje po řidiči zvýšenou pozornost a předvídavost, aby neohrozil další účastníky silničního provozu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 As 66/2016-32). V souzené věci krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v souladu s touto judikaturou a dospěl k závěru, že na základě skutkového stavu, který byl ve věci dostatečně zjištěn, bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že stěžovatel se porušení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu dopustil, neboť při provádění odbočovacího manévru vozidlo zn. Škody a jeho posádku ohrozil.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Vzhledem k tomu, že krajský soud rozhodl v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou a nepochybil ani při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz již zmiňované usnesení č. j. 9 As 83/2021-28). Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2024

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu